

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/139/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614010274
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614010274.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Patrika Príbelského PhD. a členov senátu JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému K. Z., nar. XX.XX.XXXX v N., trvale bytom Q. č. XX, vedenej pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a), ods.2 písm. b) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 17.06.2015, sp. zn. 2T/159/2014-144, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. marca 2016 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Tr. poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sa

obžalovaný K. Z. - nar. XX.XX.XXXX v N., trvale bytom
Q. č. XX

o d s u d z u j e :

Podľa § 364 ods.2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. h), m) Tr. zákona, § 38 ods.2, ods.4 Tr. zákona, § 41 ods.1 Tr. zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods.1 písm. a) Tr. zákona súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienčne odkladá a podľa § 50 ods.1 Tr. zákona mu určuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Partizánske (ďalej len súd I. stupňa) uznal obžalovaného K. Z. za vinného zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a), ods.2 písm. b) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 11.08.2014 v čase okolo 21,45 hod. v obci Q. na terase pohostinstva "Dolný dvor" po predchádzajúcej slovnej roztržke sotil rukami K. N., ktorý spadol na zem na chrbát, pričom obžalovaný držiac v rukách tri fľaškové piva taktiež spadol na zem, kde sa uvedené fľaše rozbili, následne na sa na zemi obžalovaný K. Z. začal s K. N. biť, pričom obžalovaný odbitým hrdlom sklenenej fľaše, ktoré držal v ruke, opakovane útočil na oblasť hlavy a krku K. N., ktorého viackrát aj zasiahol, pričom uvedeným konaním obžalovaný spôsobil poškodenému K. N. pomliaždenie ľavej jarmovej oblasti, reznú ranu ľavej strany čela, rezné rany ľavého horného očného viečka, reznú ranu koreňa nosa, odreniny ľavej strany

krku, odreninu ľavého kolena v oblasti jabĺčka a tržne zmliaždenú ranu vnútornej strany ľavého kolena s dobou liečenia a s dobou sťaženia obvyklého spôsobu života v trvaní 20 dní.

Súd I. stupňa za to uložil obžalovanému podľa § 364 ods.2, § 37 písm. h), m), § 38 ods.4, § 41 ods.1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods.2 písm. b) Tr. zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň uložil podľa § 287 ods.1 Tr. poriadku obžalovanému povinnosť nahradiť škodu poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., Bratislava vo výške 85,02 € a poškodenému K. N. vo výške 660,- €.

Uvedený rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že rozsudok považuje za nezákonný, pretože z výpovedí svedkov i znalca vyplynuli také pochybnosti o skutkovom priebehu, ktoré odôvodňovali právnu kvalifikáciu skutku len ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods.1 písm. a) Tr. zákona. Znalec uviedol, že nevie vylúčiť vznik zranení poškodeného aj inak, než je uvedené v obžalobe. Nepodarilo sa preto preukázať, že obžalovaný spáchal i trestný čin ublíženia na zdraví a to z dôvodu absencie zavinenia, ktoré nebolo preukázané. Správanie obžalovaného nevedlo k útoku, ale obžalovaný bol vyprovokovaný poškodeným. Obžalovaný držal fľaše oboma rukami, čo spochybňuje možnosť napadnutia poškodeného obžalovaným. Poškodený mal tendenciu i po vzájomnom oddelení pokračovať v útoku, bol aktivizujúcim prvkom. Súd sa s týmito skutočnosťami nedostatočne vysporiadal. V prípade prečinu ublíženia na zdraví preto prichádzalo do úvahy oslobodenie s poukazom na zásadu in dubio pro reo. Súd nemal aplikovať ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona predchádzajúce odsúdenie, pretože išlo o druhovo odlišnú trestnú činnosť. Uložený trest je okrem toho neprimerane prísny. Preto obžalovaný navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a aby sám rozhodol, alebo aby vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Z vyjadrenia poškodeného K. N. k odvolaniu v podstate vyplynulo, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a zákonný.

Verejně zasadnutie na rozhodnutie o odvolaní bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, ktorý požiadal o jeho vykonanie vo svojej neprítomnosti, a tiež v neprítomnosti poškodených strán, ktoré sa napriek riadnemu upovedomeniu bez ospravedlnenia nedostavili.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupca krajského prokurátora uviedol, že navrhuje odvolanie ako nedôvodné zamietnuť, pretože napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný.

Obhajca navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť, obžalovaného oslobodiť spod obžaloby vo vzťahu k prečinu ublíženia na zdraví a následne ho uznať za vinného len z prečinu výtržníctva. Zároveň navrhol uloženie mierneho podmieneného trestu a neprihliadnuť na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania prokurátorom - podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Neopomenul pritom skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, i keď z iných dôvodov než sám v podanom odvolaní uvádzal.

Vo vzťahu k výroku o vine krajský súd uvádza, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods.7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods.9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Zároveň bol správne zistený skutkový stav, na základe ktorého bola ustálená vina a skutok bol súdom správne právne kvalifikovaný. Vina obžalovaného je preukázaná čiastočne jeho vlastnou výpoveďou, ďalej výpoveďou poškodeného K. N., svedkov T. D., C. J. ml., C. J. st., S. K., znaleckým posudkom i výpoveďou znalca MUDr. Ladislava Babiaka a ostatnými listinnými dôkazmi tak, ako na to poukázal v

napadnutom rozsudku už súd prvého stupňa. Napokon, obžalovaný uznanie viny vo vzťahu k prečinu výtržníctva v podstate ani nenamietal, podstatnejšie výhrady mal len vo vzťahu k uznaniu viny pre prečin ublíženia na zdraví.

Vo vzťahu k uznaniu viny za prečin ublíženia na zdraví krajský súd uvádza, že bolo bezpečne preukázané, že obžalovaný na poškodeného útočil rozbitou fľašou. Ako už v napadnutom rozsudku uviedol súd prvého stupňa, z výpovedí poškodeného N. ako aj svedka T. D. a C. J. staršieho bolo preukázané, že počas bitky použil obžalovaný hrdlo z rozbitej fľaše ako zbraň za účelom napadnutia poškodeného. Svedkovia hoci priamo nevideli ako poškodeného porezal, videli ako sa o to snažil, či robil pohyby smerom k poškodenému, napokon mu musel svedok J. starší chytiť ruku. Hoci je možné, že časť rezných zranení mohla byť spôsobená aj váľaním sa po skle, bolo výpoveďou poškodeného N., ako aj záverov znaleckého posudku preukázané, že obžalovaný poškodeného rozbitým sklom aj úmyselne zasiahol a to na tvári. Verzia, že by sa obžalovaný len bránil, bol dokonca škrtený a tak sa snažil akýmkoľvek spôsobom brániť útoku poškodeného, nie je vierohodná, poukazujúc aj na výpoveď svedka J. staršieho, ktorý uvádza, že poškodený držal pod krkom obžalovaného len jednou rukou a snažil sa od neho odťahovať, pričom v tom čase mal obžalovaný v ruke rozbitú fľašu. Uvedené skutočnosti svedčia o obrane poškodeného a jeho snahe pridržať obžalovaného pri zemi a dostať tak svoju tvár z dosahu jeho ruky, v ktorej mal sklo, ktorým ho ohrozoval.

Podľa názoru krajského súdu potom z uvedeného vyplýva, že bola jednoznačne preukázaná existencia kauzálneho nexu medzi konaním obžalovaného a spôsobeným následkom - poškodením zdravia poškodeného. Z hľadiska teórie trestného práva hmotného je daná existencia príčinnej súvislosti, teda kauzálneho nexu medzi konaním páchatel'a a spôsobeným následkom vtedy, ak by bez takéhoto konania spôsobený následok vôbec nenastal, prípadne by nastal, avšak v podstatne inej podobe či forme. Zavinenie obžalovaného vo vzťahu k prečinu ublíženia na zdraví tak bolo i podľa názoru krajského súdu plne preukázané. I keď niektoré z marginálnych poranení mohli vzniknúť i váľaním sa poškodeného po rozbitých úlomkoch skla, na trestnú zodpovednosť obžalovaného to nemá žiaden exkulpačný vplyv.

Vina obžalovaného vo vzťahu k obom žalovaným trestným činom tak bola výsledkami dokazovania bezpečne preukázaná. V podrobnostiach potom krajský súd poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorého závery si osvojil.

Vo vzťahu k výroku o treste krajský súd však uvádza, že vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného ako čiastočne dôvodné a uložený trest odňatia slobody považuje za neprimerane prísny. Pri ukladaní a individualizácii trestu súd prvého stupňa nedostatočne prihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods.4 Tr. zákona.

Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že poškodený obžalovaného jednoznačne verbálne vyprovokoval a to po tom, čo mal sám konflikt s rodičmi obžalovaného. Bez tejto „provokácie“ by obžalovaný popri poškodenom len prešiel a ku konfliktu by zrejme nedošlo. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že samotný poškodený sa mal do cesty postaviť obžalovanému a „dohovárať“ mu. Poškodený sám pripustil, že po oddelení od obžalovaného sa na neho pokúsil aj on zaútočiť. Z uvedeného je zrejme, že na vzniku potýčky má čiastočnú vinu i sám poškodený.

Cez prizmu uvedených skutočností je následne zrejmé, že i keď bol obžalovaný v minulosti 3 krát súdne trestaný, aktuálne sa jednalo o akési „jednorazové vybočenie“ z jeho doterajšieho spôsobu života, keď bol k svojmu chovaniu vyprovokovaný aktívnym správaním sa poškodeného a zrejme tiež požitým alkoholom a v neposlednom rade tiež napätými vzťahmi s rodinou poškodeného. Krajský súd pripomína, že v minulosti bol obžalovaný súdne trestaný prevažne pre trestné činy marenia výkonu úradného rozhodnutia, ktoré s aktuálnym skutkom nesúviseli a nebola ani preukázaná agresívna povaha obžalovaného. Pri aktuálnej trestnej činnosti sa javí byť jej motívom nevládnutie jednorazového návalu zlosti z „dohovaranja“ poškodeného a tomu zodpovedá i spôsob spáchania skutku, keď obžalovaný v tomto návale zlosti a pri určitej provokácii zo strany poškodeného skratovo zvolil násilné riešenie. I keď sa teda aktuálnej trestnej činnosti dopustil len niekoľko mesiacov po ostatnom výkone trestu odňatia slobody, vzhľadom na okolnosti jej spáchania, nemožno hovoriť o charakterových predispozíciách obžalovaného páchať trestnú činnosť, v dôsledku ktorých by sa uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody javilo pre potreby generálnej i individuálnej prevencie a prevýchovy páchatel'a nutným.

Krajský súd preto zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a sám o treste nanovo rozhodol. U obžalovaného boli zistené dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona, pretože spáchal viac trestných činov a bol už pre trestný čin odsúdený. V tejto súvislosti nepovažoval krajský súd za relevantnú námietku obžalovaného, že sa v minulosti dopustil druhovo odlišnej trestnej činnosti a preto nemožno na túto skutočnosť prihliadnuť ako na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona. Hoci je trestná činnosť minulé druhovo odlišná od aktuálnej, bolo potrebné minulé odsúdenia zohľadniť ako priťažujúcu okolnosť. Poľahčujúca okolnosť u obžalovaného zistená nebola.

Krajský súd preto pri zistení prevahy priťažujúcich okolností postupom podľa § 38 ods.4 Tr. zákona zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby najprísnejšie trestného deliktu o jednu tretinu a trest ukladal v takto upravenom zákonom rozpätí.

Následne trest individualizoval ako trest úhrnný (viacero trestných činov) vo výmere 2 roky, ktorého výkon podmiennečne odložil na skúšobnú dobu dlhšieho trvania a to na 3 roky. Takto uložený trest považuje krajský súd za dostatočný z hľadiska naplnenia predpokladov individuálnej i generálnej prevencie i ochrany spoločnosti.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.